

[**Ministeren for handel, industri og søfart.**] punkt lidt længere, end denne skrivelse egentlig giver grundlag for. Det er, som om det ærede medlem hr. Aksel Møller har den opfattelse, at nationalbanken skulle være tilhænger af, at man gav 200 mill. kr. fri og lod det være nok dermed. Men det er jo ikke meningen med bankens skrivelse. Hvis man læser den med den omhu, den jo trods alt fortjener, vil man se, at banken er tilhænger af frigivelsen på de 400 mill. kr. Når tallet 200 mill. kr. kommer ind, er det, fordi banken ønsker ikke alene, at man frigiver de 400 mill. kr., men at man straks pr. omgående frigiver de 200 mill. kr.; således bedømmer Danmarks Nationalbank likviditetsforholdene her i landet, at Danmarks Nationalbank mener, at det er nødvendigt omgående at rykke ud med en likviditetsambulance og pr. straks stille 200 mill. kr. til rådighed. Det er vel værd at mærke sig, at det er det, der er bankens opfattelse.

Med hensyn til de forskelligheder, der kan konstateres mellem min og bankens vurdering af det rent talmæssige materiale, skal man jo ikke gøre forskellighederne større, end de er. Efter oplysninger, jeg har fra direktoratet for vareforsyning fra 29. november — bankens skrivelse er af 26. november; om det gør nogen forskel, ved jeg ikke —, er der indbetalt modværdien af 40 mill. dollars for Marshallvarer, og det skulle give ca. 200 mill. kr. Hvilken posteringsforskel der kan have gjort, at banken har opgjort det til 120 millioner, ved jeg ikke; alt i alt spiller forskellen på 200 og 120 millioner ikke nogen væsentlig rolle i det regnskab, vi her opererer med. Det, der spiller en rolle, er derimod den beregning, jeg anstillede over nettovirkningen på likviditeten af statsfinanserne næste år, og her mener jeg at kunne fremsætte tal, der viser, at der er tale om en nettoudbetaling fra statsfinanserne på ca. 250 millioner, og tal der er væsentlig lavere end det, man når til, hvis man isoleret regner med de udbetalinger, der finder sted ved de korte statslåns forfald.

Hvad angår arbejdsmarkedet, kan naturligvis også det vurderes forskelligt. Det er min opfattelse, at der er en tendens til ligevægt på arbejdsmarkedet. Det er mit indtryk, at den overbeskæftigelse, som det ærede medlem hr. Aksel Møller stadig mener er tilstede, er overstået for de allerfleste fags vedkommende, og at en yderligere nedgang i efterspørgslen efter arbejdskraft vil medføre arbejdsløshed. Man vil da også, uden at der umiddelbart er noget foruroligende i det, kunne konstatere, at

vi i denne vinter har større arbejdsløshed end sidste vinter. Jeg tror, at hvis det ærede medlem hr. Aksel Møller og hans parti vil holde fast på, at de ikke ønsker at skabe arbejdsløshed, at de ikke vil sænke Danmarks økonomi gennem arbejdsløshed, ikke vil skabe ligevægt mellem udbud og efterspørgsel af varer gennem arbejdsløshed og gennem den nedsættelse af forbruget, som arbejdsløshed medfører, men ønsker fuld beskæftigelse, stabiliseret beskæftigelse, og ønsker at fremme investeringsplanerne, må man også ville finansiere disse investeringer, ellers finder de ikke sted, så er den almindelig udtalte sympati ikke noget, der kan redde beskæftigelsessituationen.

Endelig skal jeg, da det ærede medlem hr. Aksel Møller berørte det problem, sige, at det er min personlige opfattelse, at det er regeringen, der må have hovedindflydelsen på og ansvaret for den pengepolitik, der føres i dette land.

Formanden: Det ærede medlem hr. Aksel Møller har ordet for en kort bemærkning.

Aksel Møller: Den højtærede minister gjorde nogle bemærkninger i fortsættelse af, hvad han før havde sagt om mit partis opfattelse af kreditindskrænkningens nødvendighed og den forbrugsnedgang, der derved kunne fremkomme. Jeg vil gerne derom sige, at det forekommer mig, at den højtærede minister også bør tage med i betragtning, at den befolkning, som han nu er så optaget af at forlange beskæftiget indtil 100 pct., er den, der mest lider under inflationen, som man holder i gang gennem en frigivelse af kreditten. Det er den jævne befolkning, der kommer til at lide derunder. Det, der må være problemet for os, er, om det er muligt at indrette landets pengepolitik sådan, at vi, samtidig med at vi gør pengene mere værd, får arbejdskraften gjort mobil, så at den flyttes fra de steder, hvor den i øjeblikket er beskæftiget med ting, som er af liden samfundsmæssig interesse for genopbygningsværket, over til eksportindustrien, og det kan man efter min opfattelse ikke gøre, så længe der eksisterer overbeskæftigelse, så længe der er konkurrence om at opnå den enkelte arbejders tilsagn om at tage et job her eller der, og derfor tror jeg, at vi, alt taget i betragtning, har ret, når vi anbefaler den højtærede minister endnu i nogen tid at være varsom med at betræde kreditudvidelsens vej og i stedet at holde sig til den kreditbegrænsning og pengesa-